

DOKTORJU FRANCU S U Š N I K U

za 14. XI. 1968

Prihajam kolédovat eden od mnogih,
ki si jih vodil v "deželo duhá" -
(Oprosti, z nadlogami let - pride še ta...)
Zgrnile se bodo ob Tebi te dni
misli premnogih od mejé do mejé, še onstran morjá -
in sleherna njih bo topla, hvaležna.
Vsakdó Te je doživljal po svoje,
vsako okolje Ti svojo vé hvalo,
kako si zapisal se mu v srcé...

Pod Uršljo goró Ti rod je ovčáril,
pastir si z besedo in delom nam svétíl vse dni!
Prišel si s Prevalj, ko Družba mohorska
je tam domovala, na drugo mejó tam za Muro,
da z mladim zanosom odgrinjal
lepoto besede slovenske si negodnim jecljavcem.
In vzljubil si zemljo deviško,
v Prekmurskih profilih približal
s sočno besedo, z duhovitim spoznanjem
vsej domovini si nas...

Žal, da odšel si prekmalu tja k Dravi,
kjer vzgojitelje z vzgledom učil si
in vžigal s krepko besedo:
presojal gledališča si vrednost
in slikal podobe kulturnih dejanj.
Razdájal se vsem si: knjižnica ljudska,
zveza prosvetna in skromni Naš dom
bil enako Ti ljub je, potreben -
vsej si deželi hrano delil!

Da odgrnil obzorja nam v svet bi,
predstavil z naporom edinstvenim
svetovno si slovstvo, ki ni nam ga dala
nobena katédra doslej.
Da dozorelo ~~bi kmalu~~ to delo Tvojega truda
prerorejno kmalu bi znova, želimo Ti vsi!

Ko vihra nesrečna pretrgala tudi Tvoje je delo,
 si trpko trpljenje užil, a si rešil se rodu ob Meži.
 Nisi se gnetel naprej, da zasedel bi mesto v tropu -
 ostal si pastir in učitelj domačim bregovom, dolinam.
 Zasádil si kramp, ustváril gimnázij,
 da se rod samorastnikov Tvojih
 uveljáva v zboru slovenskih duhov!
 Da duh te zemljé udari pečat svoj slovenski kulturi!
 Duhovni Ti knap, ki zaril si najgloblje
 se v vašo zemljó - da prinaša tvoj rod
 dragotine na dan - to plemstva je Tvojega čar!

Ob hramu si šolskem postavil
 še drugo duhovno grofijo: knjižnico
 vzorno, ki tudi čez meje slovi!
 Tako si zasádil nešteto mladik -
 iz njih bo brstelo naprej v času brez mej -
 da setev bo Meška iz selskih samot
 in Prežiha z Vrha poganjala cvet še rodovom bodočim.

Ravne kulturne so krepko drevo,
 ki vanj se ozira ves dom! Sadjár si mu TI!
 Prihaja Slovenija tja na grobove,
 prihajajo zbori kulturni, domači in tuji,
 da videli žlahten bi sad Tvojih naporov,
 domačim ponos, tujim so vzor.
 Tvoja jih čarna beseda pozdravlja,
 slavi vaše možé, vsem sega v srce,
 ko izbrano, duhovito razlagaš
 kraje domače, preteklost, ljudi.
 (Da ne pozabiš: te si nam govore v knjigi
 zbrati dolžan - pričakujemo vsi!)

Takó si se vcepil -edinstven pri nas -
 v domačo zemljô s svojim si delom
 mogočno drevo, ki dobro pod njim je vsem,
 ki pridejo z daljnih poti...
 Edinstvena Tvoja vsakdanja je pot:
 iz vasi do gradu po cesti domači,
 ne gluší Ti misli mestni ropot -
 vanje se vpleta šepet smrek z bližnjih vrhov,

III

tisočletni poganja jih Mežin tok,
blagoslavlja jih domačinov pozdrav -
saj si eden od njih, ki gre med knjige, mladino,
kot drug na polje in v tovarno...
Veličina preprosta, domača,
kot domač nam je kruh, neopazen,
a vendar - od njega živimo
in je življenja simbol.

Ob Kotnikov rod postavil si
dinastijo SUŠNIKOV mladih -
njih zárod blaží TI naj leta,
ki očáku TI blagemu srečno
naj dolgo tekó na zemlji koroški -
DRÓ!

*Prisrčnosti vašci srečo
Tvoj Veko Novak
& družina*